

EZOTERICKÉ LEKCIE I

RUDOLF STEINER

GA 266

Číslo 25

Mníchov, 12-5-'1907

Nálada duše pred a po ezoterickej hodine musí byť celkom iná. Nie je vôbec dôležité, či si duša vždy spomenie na to, čo zažila na hodine ezoteriky, ale musí mať pocit, že si niečo odniesla. Tak ako človek pozná svoje meno, tak aj to, čo dostal na ezoterickej hodine, musí zniesť na duši. Človek vie svoje meno, keď ho o to požiada, aj keď si to nie vždy opakuje. Rovnako prúd ezoterického života musí vždy spočívať v duši človeka. Potom bude ezoterický život prehlbovať našu dušu stále viac, a to je pre nadchádzajúcu dobu nevyhnutné.

Celá naša civilizácia má svoj pôvod v duchovnom svete. Tam sa tvoria plány, ktoré riadia náš život na fyzickej úrovni. Tu dole len vidíme, ako jedna udalosť za druhou prebieha podľa fyzikálnych zákonov, ale veľké duchovné príčiny sú nám skryté. Sú to udalosti na vyšších úrovniach našej existencie, ktoré spôsobujú fyzické udalosti. Uvedme si to celkom jasne na príklade.

Obzvlášť dôležitá udalosť sa odohrala na astrálnej úrovni v novembri 1879. Odvtedy nabral ezoterický život celkom iný smer. Ezoterický prúd, ktorý žil v ľudstve od 14. storočia, bol nahradený novým. Predtým sa všetok okultný život odohrával veľmi ticho a skrytý pred vonkajším svetom pod vedením archanjela Gabriela („zvestovanie“).

V roku 1879 sa na astrálnej rovine odohralo niečo podobné ako zrodenie. To, čo pomaly dozrievalo od 14. storočia, sa už dalo niesť do sveta voľnejšie, aj keď len pre pár ľudí. Lebo Gabrielovu vládu nasledovala vláda archanjela Michaela. Je to žiarivé slnko, ktoré necháva vyniknúť ezoterickej múdrosti medzi malý zástup ľudí. Materializmus je súčasťou božského plánu stvorenia a má svoj účel v celom svete. Ale teraz prišiel čas, aby ezoterické slnko jasne zažiarilo pod Michaelovým žiarivým vedením. Pretože temné sily materializmu pribúdajú.

Michaelovu žiarivú vládu bude nasledovať temný, hrozný vek, ktorý sa začne okolo roku 2300. Spolu s Michaelom začal svoju vládu temný Boh – Boh Mammon. Pre okultizmus Mammon nie je len Bohom peňazí. Je vodcom všetkých základných, čiernych síl. A jeho hostitelia útočia na ľudské telá a duše, aby ich rozleptali a zničili. Dnes sa veľa hovorí o baktériách a ovplyvňujú veľa vecí. V budúcnosti budú hrozivým spôsobom pribúdať a mnohé ľudské telá budú zničené hroznými chorobami a plágami. Značka hriechu bude vyrazená na mužských telách, aby ju všetci videli. Potom bude vládnuť ďalší archanjel – Orifiel. Musí prísť, aby otriasol mužmi k ich pravému povolaniu strašným mučením. Aby sa to mohlo stať správnym spôsobom, malá skupina ľudí musí byť dnes pripravená na šírenie ezoterického života v čiernom veku o 400 – 600 rokov.

Ten, kto pod Michaelovou vládou pociťuje nutkanie zúčastniť sa na duchovnom živote, je povolaný slúžiť archanjelovi Michaelovi a učiť sa pod ním, aby jedného dňa bol dostatočne zrelý na to, aby tiež slúžil strašnému Orifielovi správnym spôsobom. Od tých, ktorí sa chcú oddať vyššiemu životu, sa vyžaduje obeta. Človek by mal chcieť prijať duchovný život a zažiť prebudenie len vtedy, ak to chce neskôr použiť na to, aby dal seba, svoju vôľu a všetko, čo má, len do služieb ľudstva.

O štyri až šesť storočí bude malá skupina mužov, ktorí sa dnes pripravujú, slúžiť Bohu Orifielovi, aby ľudstvo mohlo byť

spasené. Ak by v tom veku ľudia chceli byť duchovnými vodcami, ktorí by neboli pripravení pevne stáť vo všetkých búrkach a vzdorovať zástupom mamonu, nemohli by slúžiť Bohu Orifielovi správnym spôsobom a ľudstvo by nebolo pozdvihnuté z ich biedy. Aby sme to dokázali, musíme teraz veľmi vážne pracovať, aby sme splnili svoje vtedajšie úlohy.

Ale keď temné sily zúria najstrašnejšie, žiari aj najjasnejšie svetlo. Orifiel vládol už predtým. To bol čas, keď sa Kristus objavil na zemi. Všade na zemi vtedy vládli zlé sily degenerácie a dekadencie. A ľudskú rasu bolo možné dostať vyššie len strašnými prostriedkami. Orifiel je nazývaný archanjelom hnevu, ktorý očisťuje ľudstvo silnou rukou.

Príbeh v Biblii, kde Kristus máva bičom, aby vyhnal peňazomencov z chrámu, má hlboký význam. Keď boli na zemi najtemnejšie veci, Kristus sa zjavil ako záchranca ľudstva. Orifielova vláda sa skončila 109 rokov po Kristovom zjavení a nahradil ho Anael. Potom prišiel Zachariel, potom Rafael; Samael vládol počas renesancie a Gabriel od 16. storočia do roku 1879. Potom začal vládnuť Michael a okolo roku 2300 bude veciam vládnuť Orifiel, strašný archanjel hnevu. A ako kedysi, duchovné svetlo bude svietiť do tmy jasne a žiarivo. Kristus sa opäť objaví na zemi, aj keď v inej podobe ako predtým. Sme povolaní prijať ho a slúžiť mu.

Keď vy, sestry a bratia, necháte vo vás žiť duchovný život, ktorý prúdi do vašej duše, aby sa ozýval vo vašich meditáciách, potom máte to správne ovocie. Mali by ste nechať to, čo ste prijali, odznieť vo vašich meditáciách. Zatiaľ čo to robíte, prúdia do vás duchovné sily sveta. Svet vždy prúdia duchovné prúdy, ktoré vychádzajú od veľkých majstrov múdrosti a harmónie citov. Majstri neustále vylievajú prúdy lásky a múdrosti na ľudstvo, ale ľudské duše nie sú vždy pripravené a otvorené ich prijať. Ale meditačné slová sú magické slová, ktoré otvárajú brány duše, aby sa mohol pohybovať božský život. Preto by sme nemali špekulovať

svojím intelektom o meditačných slovách, ale mali by sme otvoriť dušu silám, ktoré sú vyššie než len intelektuálne. Ak o nich človek špekuluje rozumom, potom sa aktivizujú iba sily, ktoré už v ňom sú. Ale majú sa prebudiť vyššie sily. Človek by nemal chcieť riešiť hádanky svojimi meditačnými slovami, mal by ich nechať vyriešiť hádanky, pretože sú oveľa múdrejšie, než kedy môže byť intelekt. Preto ich treba nechať na sebe pôsobiť a prijať to, čo dovoľia prúdiť do duše, nechať ich úplne žiť v duši.

Meditačné slová sa zrodili zo zákonov duchovného sveta a nevznikli prostredníctvom špekulácií. V každej samohláske žije niečo zvláštne. Každá zo samohlások má inú zvukovú hodnotu. A tak ako duša pociťuje pôsobenie zvukov, tak by sa mala venovať aj obrazom, ktoré jej slová sprostredkujú. V meditácii by sme sa mali snažiť myslieť čo najkonkrétnejšie a byť čo najďalej od abstraktných predstáv.

Vezmime si meditačný vzorec, ktorý väčšina z vás pozná. V prvom riadku:

V čistých lúčoch svetla ,

možno si predstaviť niečo ako blede žiariace mesačné svetlo, ktoré predstavuje mäkké svetlo Božstva, ktoré prúdi stvorením. Tento mentálny obraz by mal žiť celkom jasne a dôverne v duši slovami:

*V čistých lúčoch svetla
žiari Božstvo sveta.*

Potom prídu riadky:

*V čistej láske ku všetkým bytostiam
vyžaruje zbožnosť mojej duše.*

Teraz sa človek snaží svojou láskou úplne preniknúť mäkké mesačné svetlo, vliať ho do seba, aby mierne svetlo začalo

vyžarovať teplo jeho lásky a v záplave lúčov cítiť, ako mu v duši žiari Božstvo. V nasledujúcich slovách:

Odpočívam v Božstve sveta ,

človek sa snaží predstaviť si, že všade okolo neho prúdi božský duch. Človek sa môže cítiť, ako keby bol vo vlažnom kúpeli, úplne vnorený do božskej substancie, ktorá zahaľuje celú jeho bytosť ako mierny kúpeľ.

*Nájdem sa
v Božstve sveta*

Pri týchto slovách si človek môže predstaviť vzdialenú svetelnú vežu, ktorá k nemu vyžaruje a môže sa preniknúť do seba s pocitom, že človek nájde sám seba v božských veciach. Ale nie sú to len obrazy, ktoré žijú v duši počas meditácie, čo nás ťahá k božskému a otvára brány duše. Hlboká múdrosť a vysoký božský život bola tiež vložená do samohlások. Je rozdiel, či sa v duši ozýva tá alebo ona samohláska. Zoberme si samohlásku *i*. To vždy vyjadruje centralizáciu, snahu o stred. A znamená *niečo* celkom iné. Je to vyjadrenie vnútorného uctievania božstva. *I* sa snaží smerovať do stredu vesmíru, zatiaľ čo *a* (*h*) zostáva vzdialené a v oddanosti sa skláňa pred Najsvätejším. Ak sa teda pozrieme na náš vzorec:

In den reinen Strahlen des Lichtes

v prvom *i* sa duša snaží k božskému stredu, v *a* oddane ustupuje a v druhom *i* sa opäť ponáhľa k božskému. V druhom riadku máme *ae* :

Erglaenzet die Gottheit der Welt .

Ae predstavuje oslabené ah . Zbožná oddanosť ah sa mení v ae na plachú úctu. Vo svätej, plachej úcte sa človek neodváži priblížiť k Bohu. Ale v nasledujúcom o sa duša ponáhľa, aby úplne objala božstvo posvätnou láskou a intimitou. O vždy vyjadruje objatie, ktoré je plné lásky . Nasledujúci riadok:

In der reinen Liebe zu allen Wesen ,

i opäť vedie dušu priamo do božského stredu . Potom v *ah of*

Erstrahlt die Goettlichkeit meiner Seele ,

duša sa opäť stáva úplne oddanosťou. A tak ako sa hanblivá úcta k *ae* v druhej línii zmenila na dôverné objatie božského, tak vo štvrtej línii plné, vrúcne uctievanie ach *slabne* na plachú túžbu objať, ktorá sa sotva odváža dotknúť sa Božstva v *oe* . . V piatom riadku

Ich ruhe in der Gottheit der Welt

prevláda u . Toto vždy vyjadruje odpočinok, bytie vložené. Teraz sa duša spojila s božským v požehnanom tichu. V posledných dvoch riadkoch

Ich werde mich selbst finden

In der Gottheit der Welt ,

duša je vedená (*i*) stále hlbšie do stredu sveta.

Toto je len jeden spôsob, ako pochopiť vzorec a jedna malá časť hlbkej múdrosti, ktorá v ňom spočíva. Bolo by mäťúce, keby som vám chcel prezradiť všetky hlboké tajomstvá, ktoré sa v ňom skrývajú. Nie je v ňom žiadne písmeno ani znak, ktorý by nemal hlboký, hlboký význam. To je spôsob, akým zaznelo Božie slovo stvorenia, keď raz nechalo vzniknúť vesmír. Raz si to počul, ale tvoje duše si to ešte neuvedomovali. V tom čase ste zostúpili z

ducha a vrátite sa tam s plným vedomím. Zrodení z ducha, žijúci v pozemskom tele, sa vrátite k božskému duchu sveta prostredníctvom sily ducha.